Nr. 11. 1946. 10. 1.

Skautu Dzīve

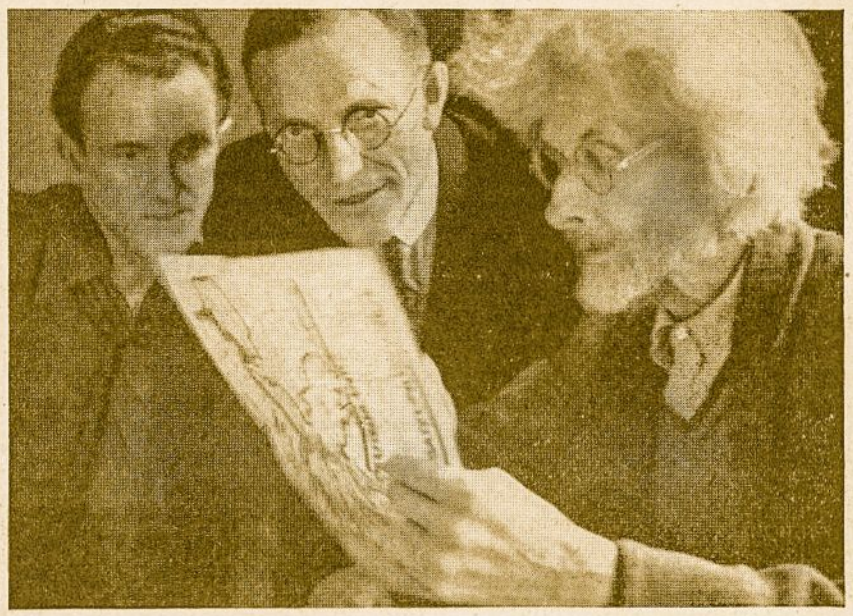

Dr. Vydūnas pakilęs iš po ligos. Skautininkai VI. Pauža ir A. Krausas jį lanko. Nuotr Psktn. I. Petniūno.

PAGRINDINĖ SĄLYGA TAUTOS LAISVEI ĮGYTI

A. Žiūrint į tautą kaip į vieną visumą, ji suprantama kaip tam tikra žmoniško gyvumo auguma (organizmas). Jos nariai ir nareliai kuriasi, tarpsta, brėsta ir po visa to vėl pranyksta. Naujos kartos kyla į tautos gyvenimą tarp subrendusių kartų, o senosios iš jo dingsta. Bet tautos visuma laikosi, yra pastovi savo nuolatiniu atsinaujinimu.

Gerai ją stebint, aiškėja, kad ta visuma yra gamtos dalykas. Gamtoje žinoma augmenija su savo gyvumu. O tas gyvumas su savo ypatumu pasireiškia ir žmogaus kūno gyvenime. Bet kiekvieno žmogaus žmogystoje yra numanyt ir gyvuliškumas. Vienok prasiskverbia pro visa-to pamažu žmoniškumas. Žmoniškasis gyvumas siekia užviršyti visą gyvumą, kokio ypatumo jis ir nebūtų žmogaus asmenyje ir asmenybėje.

Vis delto kaip visa gyvybė taip ir žmoniškumas yra tikras slėpinys. Jis kyla iš visai nenuvokiamo didio Slėpinio, kurs yra pradas viso-to, kas yra kas apsireiškia ir sudaro Visatą.

Labai pastebėtina, kad žmoniškesnis gyvumas yra ypatingas kiekvienoje tautoje, nors žmoniškoji esmė tegali būt suprantama kaip visur ta pati. Skirtumui daug reiškia jau gyvenamoji šalis. Kaip augmenys ir gyvuliai geriausiai tarpsta tam tikrame krašte taip ir žmonės. Jų kūnas bet ir visa jų žmogysta veikiama aplinkos ir labai ypatingai žemės magnetismo. Iškilę iš gimtojo krašto žmonės jautia lyg kiek gyvumo netenka ir ilgstasi savo tėvynės.

Bet kievieno žmogaus žmogysta ir veikiama jo esmės. Ji yra jos kilmė. Ji kūrėsi, gamtos jėgoms veikiant, žemiškajame gyvenime sau apstabą, kūną ir vidinį gyvumą. O jeigu žmoniškoji esmė įstengia ko-aiškiau apsireikšti, žmogus tiki galįs gyventi visiškai savaip. Jis nusimano esąs savo žmogystoje ta galia, kuri visus jos apsireiškimus nustato kaip jų viešpats. Kalbama apie tai, kad žmogus esąs laisvas, esąs laisvos valios esybė.

Taip ir tautos kalba apie laisvę, jeigu kiekvienos tautos žmonės gali gyventi savo būdu, santykius tarp jų tvarkyti atitinkant savo ypatumus, ir visą savo gyvenimą nustatyti, kaip jai tai rodo ir geriausiai būtų. Taip gyvendama tauta amžiais ir pakinta. Patirtiai yra nuolatai kitokie ir taip veikia žmones, sušaukia pasikeitiantius atsiliepimus.

B. Labai reikšminga patirtis yra tai, kad galingesnė, didesnė tauta užplūsta su savo gyvumu mažesniąją. Didiosios tautos gyvumas veikia kaip galia, kuri stengiasi visa užniktosios tautos gyvenimą savo būdu tvarkyti ir jos gyvumą kaip nors pakeisti. Užvertia jai savo būdus ir savo kalbą. Užplūstosios tautos gyvumas tuo yra lyg stabdomas savotiškuose apsireiškimuose ir visame savo ypatume.

Tada tauta jautiasi nelaisva. Jos gyvumas spaudiamas veržiasi lyg į visas šalis. Ir nebelieka jos paveldėtųjų ypatumų, kokie jie būdavo ir stengėsi apsireikšti. Sukyla tada ilgesys įsigyti galimumą gyventi savaip būti laisva. Taip būdavo visais žmonijos amžiais, tai kartojasi ir dabartyje.

Bet reikia numanyti, kad ir tokia tautos nelaimė yra įterpta į Kūrybos vyksmą. Kaip kiekviena ir maža nelaimė, taip ir šitoji turi savo prasmę. Yra žmoniškumo skatinimas atsiskleisti, įsigalėti. Ir veikia koskaudiau ko-mažiau yra tautoje pastangos dėtos žmoniškumui įgalinti prieš visą pažmoniškumą.

Yra dar ir kitas vyksmas tautų santykiuose. Vienos tautos žmogus renkasi žmoną iš kitos tautos, žmona sau žmogų iš tokios. Gimsta iš tokios tuokos nauja karta su dviejų tautų ypatumais jos gyvume. Pasireiškia tada tokioj žmogystoje lyg ypatingi priešingumai. Subrendę žmonės jautia tai lyg kokį vidinį varžymą, kokią nelaisvę savo apsireiškimuose. Bet tai nuveikiama, jeigu pasistengta esmiškai laisvėti. Ir dažnai pavyksta tada net turiningesni ir pilnesni apsireiškimai.

C. Visa-tai apmąstius gal aiškėti, kad tautos visuma ir jos gyvenimas yra pagrįstas pavienių jos žmonių pastangomis ir jų išdavų. Kaip kiekvienas žmogus gali gyvenimu naudoties laisvėjimui, taip laisvėja ir visa tauta. Kiekvieno žmogaus siekimas laisvėti yra pagrindinė sąlyga visai tautai laisvėti. Bet tam aiškiai matyt, reikia suprast, kas yra žmogaus laisvė.

Kalbama dažnai, kad žmogus esąs laisvas, kad jis turįs laisvą valią. Tikima, kad žmogus visais savo apsireiškimais teikiasi gyvenimui iš savo esmės. Bet geriau stebint save, galima nuvokti, kad kiekvienam judesiui, kiekvienam veikimui žmogus yra ko-nors skatinamas, o labai dažnai tiesiog privertiamas, kad veikia be jokios atstangos.

Žinomi yra tūli kūno gyvenimo reikalingumai. turi būti patenkinami, jeigu žmogus nori kūną gyva ir juo pasinaudoti patirtioms ir apsireiškimams. Iš to jau aiškiai matyt, kad žmogus nėra visai laisvas, bet įterptas į tikrus būtinumus.

Toliau ir kyla vidiniame žmogaus gyvenime visokios būsenos, visokie jausmai, geidavimai, troškimai, aistros ir dar visa-kas. Tše, tiesa, žmogus galėtų jau juos ar sekti ir patenkinti, ar jiems pasipriešinti ir juos nuguldyti.. Bet nepalyginamai didiausias žmonių skaitius jiems pasiduoda, jiems vergauja ir juos apreiškia, o jų esmė liekasi lyg apnykusi.

Beveik tą patį žmogus patiria apie vidinį savo vaizdavimą apie savo mintis ir mąstymus. Jis juos pats kuriasi, jiems suteikia šviesos iš savo sąmonės. Bet juos susikūręs, jis jiems ir pasiduoda ir leidiasi jų vadioti, tarsi jie būtų jo valdytojai, ypatiai tada, kada jie susisieja su visokiais geidulĩais. Nenumano, kad jis yra savo kūrinių, būtent mintių ir apskritai protavimų tarnas. Dažnai jis net-gi tiki, kad jo protavimas sudaraąs jo esmę. O nors kiek sąmoningai susivokdamas jis gali numanyti, kaip jis tada yra nelaisvas.

Žmogus laisvėja numanydamas, kad jis kaip žmogus yra kita-kas kaip jo kūnas, bet ir kaip jo juslumas, jo nuotaika ir jo protavimas. Visam-tam jis yra pradas ir pagrindas ir turi visa to apsireiškimą nustatyta. Taip save suvokdamas jis iš nelaisvės jau kiek atsigauna. Bet daug reikšmingiau dar yra, kad jis stengiasi numanyti savo esmės kilmę, didįjį Slėpinį, kurs yra visa-ko išeiga ir pagrindas, ir juo sekdamas eina Kūrybos vyksmu.

Tada žmogus iškyla iš visų suvaržymų ir pavergimų ir jautiasi laisvėjantiu. Prisimena garsaus Krikštoniškumo Skelbėjo Augustino žodis: „Deo servire summa libertas (Dievui tarnauti pilniausioji laisvė).“

Jeigu tokių žmonių daugėja tautoje, visa ji ir laisvėja, nors būtų ir užplūsta kitos tautos gyvumo ir jojo galios. Esmiškai laisvėjantios tautos žmoniškumas nuolat šviesiau spinduliuoja ir veikia tuos, kurie ją yra pavergę, taip, kad jie pakinta ir atslūgsta nuo jos, įstengdami vertinti visų žmonių žmoniškumą ir jų laisvės apsireiškimus.

VYDŪNAS

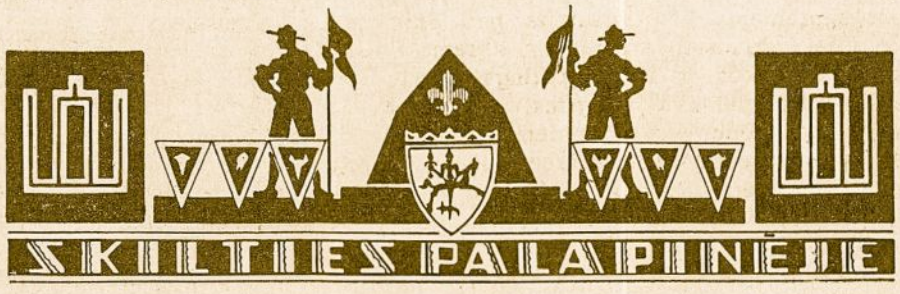

SKAUTIŠKI ŽAIDIMAI

Laikraščių lenktynės

(Linksmas kambario žaidimas su laikraščiais. Žaidėjų skaičius 4 ir daugiau.)

Kiekvienas žaidėjas atsistoja prie kambario sienos su dviem laikraščiais. Vieną patiesia ir ant jo atsistoja. Davus ženklą, kiekvienas padeda antrąjį laikraštį prieš pirmąjį, ant jo atsistoja ir paėmęs pirmąjį skaito. Ir taip jis deda vis vieną lapą prieš kitą ir stovi ant jo. Kas pirmutinis be klaidos į kitą kambario galą taip ateis — bus laimėtojas.

Greitos skalbėjos — estafetė.

Žaidėjų skaičius: 8 ir daugiau.

Priemonės: baltiniams prismeigt segtukai, 4 nosinės ir 2 virvės. Žaidėjai padalinami į dvi lygias grupes. Kiekvienai grupei tenka po 2 nosines, vieną virvę ir 4 segtukus. Grupės sustoja į dvi eiles, viena už kitos 50 mtr. nuotolyje. Po kiekviena virve guli keturlinkai sulankstytos nosinės, vidury kelio kepurė su 4 segtukais. Davus ženklą, kiekvienos grupės

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

pirmasis bėga prie segtukų, paima juos, bėga prie virvės ir pakabina tas dvi nosines. Grįžta į savo vietą ir tuoj bėga antrasis žaidėjas, nukabina nosines, sulanksto jas, segtukus nuneša kepurėn ir grįžta savo vieton. Žaidimas tęsiamas, kol visi dalyvavo. Laimi toji grupė, kuri pirmoji atliko uždavinį.

Vilkas ir ožka (jaunesniesiems skautams)

Žaidėjų skaičius 9 ir daugiau. Žaidėjai stovi būryje — tai 7 ožkiukai. Už jų nugaros atsistoja du žaidėjai, kaip vilkas ir ožka.

Abu duoda įvairius įsakymus: „rankas aukštyn," „liežuvį iškišt", „koją pakelti" ir kt. Žaidėjai vykdo įsakymus ,tik „ožkos" „vilko" neklauso. Kas reaguoja vilko balsą, išeina iš žaidimo. Kuris ilgiausiai išsilaikys?

Senelė

Žaidėjų skaičius 4 ir daugiau.

Priemonės: adatos ir siūlai.

Kiekvienas žaidėjas mėgina iš eilės per 1 minutę ant vieno siūlo įverti kiek galint daugiau adatų.

Sktn. L. Liepsnelė

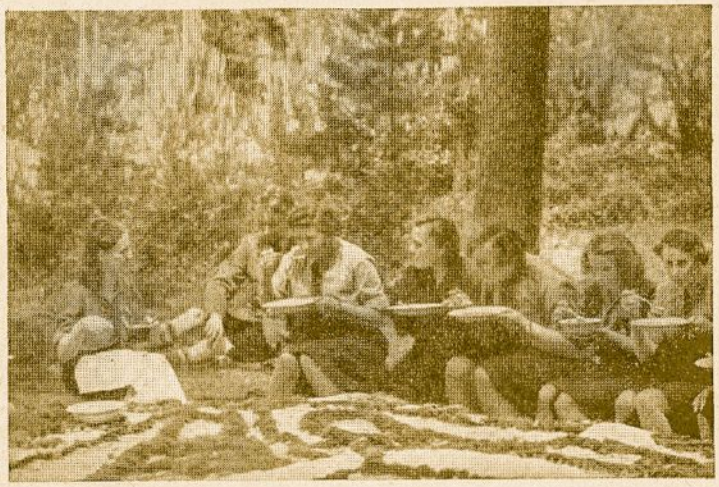

Anglės instruktorės pietauja „Vilniaus" Tunto stovykloje. Nuotr. M. Purvino.

ŽAIDIMAI JAUN. SKAUTĖMS

1. Lapė snapė

3 žingnius nuo sienos (jei salėje) arba nuo medžio, tvoros (lauke) užbrėžiama ilgoka linija. Mergaitės stovi viena koja prie linijos, pasiruošusios bėgti. Prie sienos (arba medžio) nusisukusi stovi „lapė". Kitos yra „žąsys". Jos klausia: „Lapė snapė, ar tu čia?" Jei „lapė" atsako „ne"„ klausiama vėl. Jei atsako „čia", „žąselės" bėga, o „lapė" vejasi. Salėj bėgti ligi kitos sienos, lauke — ligi užbrėžtos ribos — ten yra kiemas ir „lapė" „žąsų" jau negali gaudyti. Ką paveja bebėgant, ta virsta „lapė". Dabar jau dvi „lapės". Žaidžiama, kol visos „žąsys" išgaudytos.

2. Slibinas

Prie sienos apie 5 mtr. ilgio virvele mirties kilpa pririšamas „slibinas " — viena skautė. Kitos turi paliesti sieną, čia, kur „slibino" „grandinė" siekia. „Slibinas" gaudo mergaites, įbėgusias į jo žemę. Ką pagauna — ta yra belaisvė ir statoma „slibino" žemėje prie sienos. Ji gali būti išvaduota, jei kita mergaitė palietė ją ranka. Kiekviena žaidėja, palietusi sieną, bėga pas vadovę ir gauna iš kokį nors ženklą už kiekvieną sienos palietimą arba išvaduotą belaisvę. Po keletos minučių laiko vadovė švilpia baigti. Patikrinama, kuris būrelis pririnko daugiau ženklų.

3. Žaidimas su sviedinuku.

Skautukės sustoja ratu per 1—2 žingsnius nuo viena kitos. Draugininkė stovi vidury. Ji meta bet kuriai sviedinuką, ši turi jį sugauti ir mesti atgal. Tada sviedinukas metamas kuriai nors kitai. Žaidėja, du kart nesugavusi sviedinuko, tūpia. Jai sviedinukas daugiau nemetamas. Žaisti, kol lieka stovėti tik viena mergaitė.

Žaidimą galima pasunkinti: mėtyti ir gaudyti tik su viena ranka, antrąją laikant už nugaros. Po kiek laiko ranką keisti. Šis žaidimas geras žaisti, beruošiant mergaites į III — jį jaunesniųjų skaučių patyrimo laipsnį, kurio programoje yra sviedinuko gaudymas.

4. Iškirsti iš rato

Visos žaidėjos padalinamos pusiau. Pusė sustoja ratu, kitos — rato viduje. Stovinčios ratu stengiasi sviedinuku iškirsti esančias viduje, taikant į kojas. Smūgis ne į kojas neužskaitomas. Iškirstosios stoja į ratą ir kertal ikusias. Žaisti, kol visos bus iškirstos. Tada grupės keičiasi ir žaidžiama vėl nuo pradžios.

5. Lapė ir viščiukai

„Viščiukai" sustoja eile viena už kitos ir tvirtai įsikimba priešais stovinčiai už juosmens ar diržo. „Lapė" nori susigauti pietums viščiuką, bet gaudo tik

paskutinę iš eilės. Kur ji bėga nuo „lapės", čia pasiduoda ir visa eilė — kiti „viščiukai" — jie irgi stengiasi neatiduoti draugo „lapei". Kai „lapė" sugauna „viščiuką", jis tampa „lapė" ir gaudo kitą „viščiuką". O buvusi „lapė" stoja į eilę iš pradžios.

6. Karalienės pyragas

Draugovė sustoja būreliais paprasta estafetės tvarka. Tai karalienės kepėjos. Apie 10 mtr. nuo visų būrelių sėdi „karalienė" — draugininkė. Aplink jos sostą apibrėžtas kreida arba apdėtas pagaliukais ar akmenukais ratelis. Kiekvienas būrelis gauna po knygą kietais viršeliais ar lentutę su padėtu ant jos sviedinuku — tai pyragas lėkštėje. Sušvilpus, pirmosios eina su „pyragu" pas „karalienę" ir klausia, ar ji nenori pyrago. Atėjus pas karalienę, vieną koją įkelti į ratelio vidų. „Karalienė" vis nenori pyrago. Ji priima vaišes tik iš paskutinės mergaitės to būrelio, kurio visos buvo pas „karalienę". „Pyrago" liesti rankomis negalima! Jei nukrinta — uždėti ir eiti toliau.

Sesė Danutė.

KAIP PASIDARYTI SVIEDINUKĄ

Paimkim seną kojinę, įdėkim į pat galą suglamžytą, apvaliai suglaustą laikraščio puslapį. Vieną ranką įkišusios į kojinę, antrąja užsukam jos galą su laikraščiu ir taip išverčiam į kitą pusę. Tada vėl aptempiam kojinę apie besidarantį kamuoliuką, užsukam ir vėl išverčiam. Taip daryti, kol visa kojinė bus susiviniojus. Likusį galą dar sykį užsukim ir išvertusios aptempkim, o kraštelius prisiūkim, kad neatsileistų.

Sviedinėliui apvynioti reikia tvirtų ir nevisai plonų siūlų. Vynioti šiek tiek paveržiant 6,5 karto, kad aplinkui susidarytų 13 siūlų, už kurių kabinsime kitus spalvotus siūlus. Tam geriausiai tiktų plonos spalvotos virvelės, nes jos ne taip tepasi ir netraukia dulkių. Bet galima vartoti ir vilnonius ar ir dar kitokius siūlus. Siūti pradedam nuo galo, nuo 13-os siūlų susikryžiavimo. Siuvame labai tankiai, paprastu adymo būdu. Priėjus ligi vidurio, palikti ir siūti iš kito galo ligi vidurio.

Sviedinuką galima padaryti vienspalvį ar daugiaspalvį, sudedant spalvas dryželiais skersai arba siuvant iš karto tik aplink du siūlus, skiltelėmis. Bet to galima ne tik siūlais apsiūti, bet ir apmegsti, apsiūti oda, cerata, guma, mažais penkiakampiais įvairių spalvų audeklo gabalėliais ir kitaip — dar

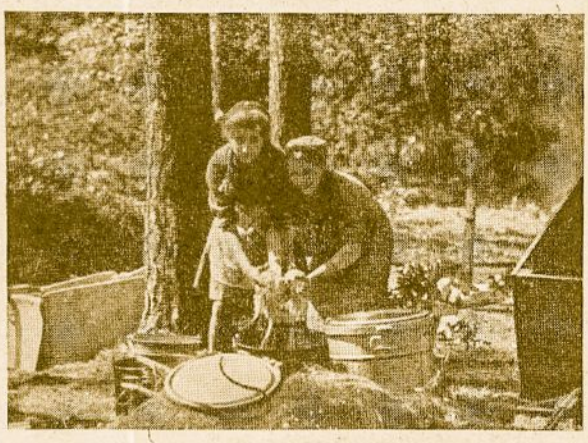

Skautės virtuvės ruošoj. Nuotr. M. Purvino

daug lieka mūsų pačių išradingumui. Visais atvejais reikia neužmiršti nepadaryti sviedinuko perminkšto. Kietesnis geriau atšoka ir gražiau atrodo.

Neturint beveik jokių žaidimo priemonių, stenkimės jų pačios pasigaminti. O žaidimų su sviedinukais yra labai daug ir lygiai įdomių visokio amžiaus skautėms. Tokius sviedinukus Anglijoj moka siūti ir jaun. skautės — joms tai įeina į patyrimo laipsnių programą.

Jei kas turi dar kokių neužpatentuotų „išradimų", prašom čia pasidalinti su mumis. Kol kas — pasisekimo šiame darbe!

Sesė Danutė.

MŪSŲ PARTIZANAMS

Pavergtosios šalies partizanai,
Jūs dar nebaigėt savo kovos!
Diena dieną į praeitį gena —
Mes išėjom... Ir kas pasakys,
Kada grįšim į gimtąją žemę?
Aušros laukdami pražiūrėjom akis —
Horizontai pasaulio aptemę.
Lenkiam galvas prieš jus, kraujo broliai,
Partizanai, didvyriai tautos!
Skiria mus neaprėpiami toliai
Ir nėr kelio sugrįšt atgalios.
Jūs dar budite krašto sargyboj,
Nežinodami, kas bus rytoj.
Jūsų laisvės troškimas beribis
Krauju žydi miškų glūdumoj.
O tačiau — — —
Jūsų viltys ir mūsų svajonės
Vieną kartą įkūnytos bus,
Kada grįšim iš skausmo kelionės
Į gimtuosius tėvynės laukus.
Ir tada!... Tik tada susitiksim,
Gal kautynių ir keršto ugny?!...
Amžinai tėvų žemėj paliksim,
Nepaklydę kelių raizginy.
Kryžių kryžiai gal mus pasitiks
Ir gimtųjų namų pelenai...
Gal ir kryžių naujų daug išdygs,
Bet tėvynė gyvuos amžinai.

Juozas Mikštas

BUDĖKIME!

O, Nemuno krantai, baltieji,
Kada gi vėl prie jūsų prisiglausim mes!?
Čia mus visus tamsi ir nerami naktis užlieja,
Po savimi paslėpus kelrodes žvaigždes...
Per kurčią naktį žengiam laimės išsiilgę,
Nors ir baisu — sustoti nevalia —
Gal ne vienam ant skruostų ašaros sužvilga,
Kad ne Tėvynėj mes, o čia —
Tai kas... Mūs žygį laimina gerasis Tėvas.
Budėkime! — Aušra, kaip baltas žiedas
prasiskleis
Ir vėl mes eisime, kaip ėjome,
Vingiuotais tėviškės keliais —
Ateis diena — mes prisiglausim
Prie mylimųjų Nemuno krantų...
Uždegsim laužą didelį ir kaitrų
Laisva ugnim, laisva iš vakarų. —

Kruojis

KALVIS

Ar jūs matėt kas nors kalvį?
Jis patinka man labai.
Jo nuo dūmų tamsios akys,
Išsidraikę jo plaukai.
Žiežirbos tik lekia, skrieja,
Širdis plaka taip karštai.
Prakaitas per veidą liejas
Koks gražus jis, ar matai?
Jojo juodos, šiurkščios rankos
Kūjį svaido taip tiksliai
Geležis tik raitos, trankos
Garsas aidi, kaip varpai.
Juodoj kalvėj aš tarp dūmų
Naujų žodžių daug randu
Nemainyčiau juos į rūmus
Ten gyvenimą kalu.
Oi, kaip noriu būti kalviu,
Kalviu mokslo, išminties
Ir užgrūdint savo valią
Tarp liepsnų ir tarp ugnies.

Litauras Gražulis

BUDĖK!

A. Dorino žodžiai. *V. Kuprio-Kuprevičiaus* muzika.

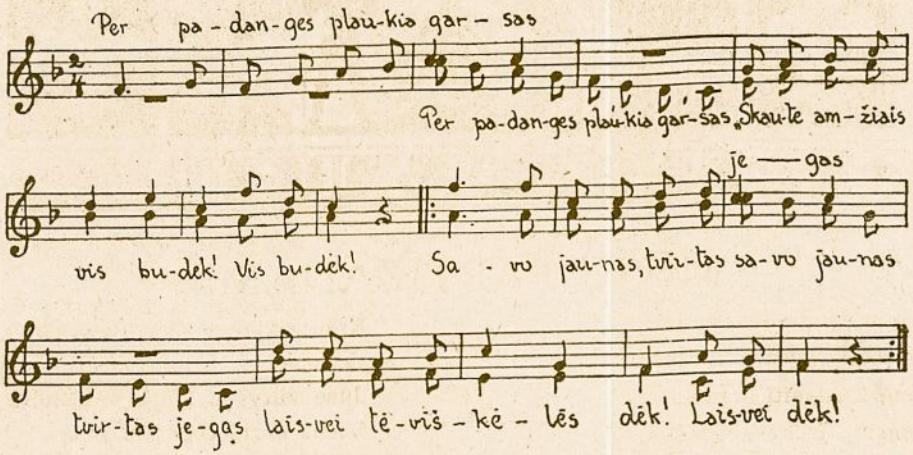

2. Tegul aidi mūsų šūkiai,
Skamba žydinti daina,
Mūs širdžių vergijos pančiai
Nesukaustys niekada!

3. Nepalauš mūs plieno širdis
Joks erelis neramus.
Mes įstengsim nuslopinti
Jo gašliuosius troškimus!

4. Plaukia, plaukia per padanges,
Skambus garsas išdidus:
Skautai — Lietuvos gynėjai,
Visada pirmieji bus!

PAREIGA

Ilga vežimų kolona lėtai slinko dulkėtu Lietuvos vieškeliu, vakarų link. Iš rytų pusės, švietė gaisrai ir dundėjo žemė nuo pragariškos artilerijos ugnies. Išvargę žmonės su baime žvelgė rytų pusėn ir paskubom ragino nuilsusius, šlapius nuo prakaito arklius.

Mandeikos vežime verkė kūdikis: Motina glaudė jį prie savęs ir ramino. Vyresnysis trejų metų Vytukas, atokiau sėdėdamas, barė savo verkiantį broliuką, išvadindamas jį rėksniu ir neklaužada. Šešerių metų duktė Danutė, sėdėjo prisiglaudus prie arklius valdančio tėvo, savo vaikišku balseliu apipildama jį įvairiausiais klausimais. Pagaliau netekęs kantrybės Mandeika sumurmėjo:

— Pasėdėk gi tu kurį laiką neklausinėdama. —

Keleta minučių vežime viešpatavo tyla. Staiga Danutė iškėlė pirščiuką ir suriko:

— Tėvuk, žiūrėk kiek orlaivių! —

Visų akys nukrypo į rodomą vietą. Iš rytų pusės netvarkingai išsiblaškę skrido septyni priešo lėktuvai.

Kolona smarkiau pajudėjo, tarytum norėdama pabėgti nuo atsivejančios mirties. Bet lėktuvai jau užskrido ir visa šumaišė su žeme. Kulkosvaidžių tratėjimas ir išmestų bombų sprogimai sumišo su žmonių riksmais ir arklių žvengimu. Žmonės galvotrukščiais šoko iš vežimų ir puolė slėptis už pakelės medžių ir kelio griovyje.

Mandeika pagrobęs Vytuką, su žmona nešančia ant rankų kūdikį iššoko iš vežimo į griovį. Nespėjusi iššokti Danutė, sustingo iš baimės. Dar minutė ir užskrendąs lėktuvas apipils ją kulkomis.

Staiga iš griovio pakilo lieknas berniukas, vikriai užšoko ant vežimo ir sugriebęs mergytę, šoko į griovį. Tuo pat laiku, prapliupo kulkosvaidis ir viena vienintėlė kulka, sužeidė berniuko kairiąją ranką.

Tyliai aiktelėjo, sukando dantis iš skausmo, bet mergytės neišmetė ir atidavęs ją tėvams, parkrito ant žemės.

Kai lėktuvai nuskrido ir žmonės lindo iš savo slėptuvių, su ašarom akyse Mandeikienė, kreipėsi į gulintį jai nepažįstamą berniuką:

— Kuo aš tau atsidėkosiu, vaikeli, kad išgelbėjai mano dukterį?

Berniukas lėtai pakilo. Savo dešine ranka jis spaudė žaizdą. Staiga, iškėlė kruvinus tris pirštus ir saliutuodamas tyliai atsakė:

— Mano pareiga ... Esu atlygintas tuo, kad išgelbėjau savo artimui gyvybę ... esu skautas ... vis budžiu ... — ir krito apalpęs ant žemės.

Kai aptvarstytas berniukas gulėjo savo tėvų vežime, ir kartu su dalimi susitvarkiusios kolonos, vėl slinko į vakarus, prie jo sėdėjo mažoji Danutė ir su didžiausia pagarba akyse, žiūrėjo į savo išgelbėtoją.

— Ar tau labai skauda, skaute? — tyliai paklausė ji.

— Skauda, — ramiai atsakė berniukas — bet mano skausmas yra niekis, palyginus su tavo tėvų skausmu, jei tu būtum žuvus ... —

Danutė pažvelgė į iš paskos važiuojančius savo tėvus, ir jos akyse sužibo dvi didelės ašaros, kurios nuriedėjo per jos skruostelius ir nukrito ant Lietuvos vieškelio, persunkto žmonių ir gyvulių krauju.

K. Vaitkevičius.

JO PASKUTINIS ŠŪVIS

Na, ir Jūs, ponas pulkininke, tylite apie savo medžioklės nuotykius. Tur būt turite pagrindą arba niekuomet nemedžiojote, — pasakė jam kazine girininkas.

— Kaip? Jūs nežinote, kad ponas pulkininkas dar niekuomet nėra paėmęs į savo rankas šautuvo? — atšovė dvarininkas.

— Jūs klystate, pone barone, — šaltai atsakė senasis pulkininkas ir užsirūkė naują cigarą.

— Kaip? Jūs medžiojate? Pirmąkart apie tai girdžiu, — atšovė girininkas — tai Jūs tinkate ir kam geresniam, — pradėjo pasikalbėjimą girininkas, ir pridūrė:

— Gali būti ir truputį pameluota, tik ne per daug, — tęsė kalbą girininkas, kuris buvo pats geriausias medžiotojas visoje apylinkėje.

— Aš nesu patyręs toje medžioklėje nieko tokio linksmo, kaip Jūs, mano mieli ponai, — atsiduso pulkininkas.

— Palauk, gal būt, ir liūdna patyrei, aš ašaromis nesirūpinu, — įsikišo antrasis.

Už stalo sėdintieji pradėjo šypsotis, tačiau pulkininkas buvo ramus.

— Liūdna? — tarė jis. — Taip liūdna, gal būt, ir ponams būtų truputį įdomu sužinoti tą atsitikimą, dėl kurio aš paskutinį kartą iššoviau.

— Paskutinį kartą iššovėt? Papasakokite apie tai, papasakokite, — skambėjo aplinkui balsai.

Pulkininkas sėdėjo valandėlę susimąstęs, vaikydamas ranka dūmų debesį nuo savo raukšlėto veido, lyg uždangą nuo savo minčių. Kiti kantriai laukė. Pagaliau jis pradėjo:

— Tai buvo prieš 66 metus. Tada aš kaip tik būdamas kapitonu stovėjau mažame įkyriame garnizone, kurio svarbiausi malonumai buvo iškilos į aplinkinius miestus arba taurios medžioklės, kurioms aš karštai pritariau ir beveik visą atliekamą nuo tarnybos laiką skyriau. Medžioklės grobis nebuvo ypatingas, nes visa buvo šaudoma, kas mažiausia buvo verta šaudyti — dėl meno ir pasitenkinimo. Taip, dėl pasitenkinimo.

Jo veidas pasidarė tamsesnis už šešėlį. Po trumputės pertraukos vėl jis prabilo:

— Aš nebuvau iš tų, kurie šaudo, kas tik pasitaiko, „šaulys" tikra to žodžio prasme, tačiau buvau į tokį panašus. Tada aš nieko nežinojau, bet šiandieną . . . Aš daug nušoviau, oi daug, net per daug, iki kol iššoviau paskutinį šūvį.

Jis girdimai kvėpavo sunkiau, ir žodžiai tyliai plaukė iš jo sujaudintos širdies.

Vieną gražią vėlybos vasaros dieną traukiau aš per skroblų miškus, šautuvą ant pečių užsisvėręs ir šunimi vedinas. Prieš mano šautuvo vamzdį nieko šaunamo nepasitaikė, ir tai buvo gerai, nors aš apie tai daug kartų galvojau, jog šautuvą ne be reikalo nešuos. Kai žengiau per vieną aikštelę, ties manim suskambėjo viliojąs balsas. Du miškiniai balandžiai skrido per skaidrų ir šiltą orą. Mano šuo pradėjo juos loti. Tai mane pastūmėjo. Nieko negalvodamas, mechaniškai, nusiėmiau savo šautuvą nuo pečių ir šoviau į vieną aukštai beskrendantį karvelį. Dvidešimt žingsnių nuo manęs nukrito patelė, mušdama sparnais ir greit nusibaigdama. Aš, nieko ypatinga negalvodamas, ėmiau ir į kitą balandį taikyti. Dar nespėjau net gerai prisitaikyti, kaip atskrido jis pats, taip baisiai šaukdamas — taip šaukiant nėsu girdėjęs nė vieno gyvo padaro: krito žemyn ant pasibaigusios draugės išskėstais sparnais, dejuodamas kaip žmogus, dejuojąs, mylimajam, kuriam jis norėtų padėti, tačiau negali. Tai buvo balandis, kuris savo negyvos žmonos liūdėjo. Man buvo taip sunku, lyg būčiau niekšišką nusikaltimą padaręs. Ir šito dejavimo, kurį aš nusipelniau, negalėjau iškentėti. Aš pasisukau bėgti, bet dejuojąs balandėlio balsas mane persekiojo. Aš bėgau, kaip niekšas nusikaltėlis ir, kiek pabėgėjęs, vėl grįžau prie nelaimingosios porelės. Vis dar dejavo vargšas paukštelis su nesulaikomu skausmu dėl savo negyvos draugės. Tas vaizdas skausmingai atsimušė mano širdyje. Pasigailėjimo ašaros, gėda ir pasiutimas sukilo manyje. Negalėjau iškęsti to dejavimo, negalėjau padėti, bet ir pabėgti negalėjau. Ką veiksi? . . Atrėmiau šautuvą į petį ir — tai buvo beveik savižudystė: — nušoviau ir likusįjį balandėlį. Tai buvo mano paskutinis medžioklės šūvis.

Savo batarėją vedžiau aš per Didįjį Karą iš vieno pasaulio krašto į kitą, tačiau į gyvulį niekuomet netaikiau. Aš negaliu daugiau medžioti.

Pulkininkas nutilo. Gili tyla apsiautė visus. Girininkas stengėsi surasti linksminamą žodį, bet jam pritrūko drąsos jį ištarti. Tai buvo liūdna tiesa.

E. G.

Lady Baden-Powell, pasaulio skaučių šefė

DIEVO GYVULĖLIS

Baigėsi puiki vasaros diena. Besileidžianti saulė nudažė dangaus skliautą vis gražesnėmis spalvomis. Miestely visa aprimo. Elzytė įbėgo pas senelę. „Žiūrėk, mieloji senele", sušuko ji, kokį dailų vabalėlį aš radau rožių krūme!"

Greitai atėjo Vainis, kuris labai mėgo vabalėlius ir peteliškes. „Tai yra Dievo karvytė", Pasakė jis. „Suskaičiuok tik juoduosius taškelius ant raudonų sparnelių. Jų yra septyni. Mokytojas mums pasakojo, kad tie visų mylimi vabzdžiai yra labai naudingi. Jų vikšrai, panašūs į kirminėlius, iš kurių išauga vabalėliai, laipioja ant augalų ir suėda kenksmingus biaurybes. Tuo tarpu prisiartino jaunoji Marytė ir prašneko: „Mes mokykloje Dievo karvytes pavadinome Marijos ir Saulės vabalėliais". „Ar žinote", prabilo senutė, „kad tą vabalėlį ir Dievo gyvulėliu dar vadina?"

„Taip, taip!" sušuko Karlas, „mūsų motina visuomet taip tą gyvulėlį vadina. — Ar ji jums jau pasakojo, iš kur šitas vardas atsirado?" — „Papasakok, papasakok, senele!" šaukė visi trys kartu.

„Tai klausykite", pradėjo savo pasaką senelė: „prieš daugelį metų, kada dar baudžiava klestėjo, t. y. kada dideli ponai valdė nesuskaitomas sritis ir daugybe baudžiauninkų, gyveno savo pily galingas Balderikas. Dievas paėmė iš jo žmoną ir vaiką, todėl jis visą savo meilę skyrė jauniausiam broliui, kuris jam padėdavo valdyti didžiulius plotus. Daugelis bernų ir mergų buvo vietininko Bodo priežiūroje. Bodas pataikavo šeimininkui, ir tas juo pasitikėjo. Žmonės tarp savęs kalbėjosi, kad Bodas savinęsis pono turtus.

Gražus grafas Ervinas, Balderiko brolis, taip pat nekentė vietininko. Dažnai jis prasitardavo broliui apie Bodo nedorybes. Grafas mažai kreipė dėmesio į žodžius ir pasitikėjo Bodu taip, kaip pirma.

Vieną dieną pasisekė Ervinui sugauti vietininką bevagiant. Bodas maldavo Erviną, kad nesakytų broliui ir pasižadėjo daugiau savo ranka neliesti svetimo turto. Gailestingasis Ervinas sutiko tuo tarpu broliui apie įvykį nesakyti.

Jei jis būtų pamatęs baisų žvilgsnį Bodo akyse, jei būtų išgirdęs keiksmą, kurį tas sumurmėjo, tikrai nebūtų drįsęs per mišką eiti vienas. Tačiau Ervinas nieko nematė ir nieko negirdėjo.

Netrukus po šito nuotykio Balderikas stovėjo prie lango ir žvelgė per derlingus savo laukus, į miško apsuptą kalnelį, nykstančių saulės spindulių paauksintą. Staiga suskambėjo greiti žingsniai, durys buvo atplėštos, ir į kambarį įgriuvo

Anglės instruktorės. Nuotr. pskn. I. Petniūno.

susijaudinęs Bodas. „Didelė nelaimė, malonusis pone," sušnibždėjo jis, „jaunasis grafas nužudytas."

Kaip stabo ištiktas pažvelgė grafas į nelaimės pasiuntinį. Jis negalėjo pamanyti, kad jo laimė, jo brangiausias turtas, būtų žuvęs. Tuoj neštuvais parnešė jo mylimo brolio kūną. Garsiai šaukdamas puolė grafas prie mylimo lavono, o kiti tuo tarpu suakmenėję stovėjo. Bet tuojau, baisiai įniršdamas, jis įsakė žudytoją sugauti ir pakarti. Nieko netardami, žmonės paliko skausmo kambarį.

Ir vėl krito grafas prie lovos, kurioje buvo paguldytas lavonas, verkė ir aimanavo. Staiga jį nugąsdino žmonių šauksmai. Į kambarį įžengė vietininkas Bodas ir pranešė: „Maloniausias pone, aš pats žmogžudį suradau ir jį čia atvilkau." — „Įveskite jį čia, aš turiu prie brolio lavono į jį pažiūrėti", įsakė grafas. Bodo įsakymu buvo įstumtas virvėmis supančiotas ūkininkas. Pažvelgęs į lavoną, jis verkdamas krito ant žemės ir šaukė: „Pasigailėkit! malonės! Aš nenusikaltau." Grafas rūsčiai pažvelgė į jį, ir tas nutilo. „Pažiūrėkit jo švarką — kruvinas", tarė Bodas. „Tai jaunojo pono kraujas". — „Vargšas, ką jis tau padarė?" aimanavo grafas, baisiai susijaudinęs. Mirtinai išbalęs šnibždėjo ūkininkas: „Ai, pone, tikėkit manim, aš jokio žmogaus nenužudžiau. Šiandien rytą aš ariau lauką. Švarką padėjau ant žemės. Pietums pavargau ir užmigau. Kai pabudau, radau kraujo žymes ant mano švarko. Aš maniau, kad koks paukštis bus jį sutepęs." „Nutilk, melagi! Kaip šita piniginė atsirado tavo namuose? sušuko Bodas pagautajam." „Ar šitą, žiedą pažįstat, ponas grafe? Jis irgi ten gulėjo." — „Gailestingas Dieve, tai mano brolio antspaudų žiedas!" stebėjosi pilies valdovas. Nors kaltinamasis prisiekė, tačiau buvo nuteistas mirti.

Visi stebėjosi, kad ūkininkas galėjo toki baisų žygį padaryti, nes to kaimo gyventojų jis buvo žinomas, kaip ramus, taikingas žmogus. Rimtesnieji to kaimo ūkininkai nuėjo pas grafą ir maldavo kaltinamąjį išteisinti. Ten buvęs Bodas tačiau pareiškė, kad esą įrodyta, jog grafą Erviną jis tikrai nužudęs, tai kaip tada reiksią su kitais nusikaltėliais elgtis, jei to nenuteisią?

„Susimilk, malonus pone, atidėk nors bausmės laiką. Įrodymų nekiek, jog jis būtų tai padaręs, gal ir ne jis nužudė, gal paskui tikrasis žmogžudys atsiras." Taip maldavo kaimiečiai grafą. Bet savo maldomis nieko neišprašė ir turėjo tuščiomis grįžti namo.

Grafas įsakė Bodui pastatyti kartuves, ir tas stropiai ėmėsi darbo. Tuo tarpu, kai Bodas uoliai vykdė pono įsakymą, žmogelis verkdamas atsisveikino su savo namiškiais ir draugais. Žinodamas savo nekaltumą, jis juos ramino su ašaromis akyse: „Neverkit, gailestingas Dievas padės." Pašalinęs kaimiečius, Bodas įsakė tuojau bausmę įvykdyti. „Dar vienas prašymas", — maldavo kaimietis. — „Ne čia!" suurzgė Bodas. Grafas, kuris į vietininko darbus iki šiol nebyliai žiūrėjo ir tik stebėjosi, su kokiu greitumu tas bausmės įrengimus ruošė, staiga liepė ūkininkui paskutinį prašymą pasakyti. Ir taip aštriai pažiūrėjo vietininkui į akis, kad tas jo žvilgsnio neišturėjo ir akis nuleido. Blogas nujautimas įsmigo į grafo galvą. Norėjo kaimietis atsiklaupti, bet vis neįstengė. Prie jo gulėjo mažutis vabalėlis. Atsargiai, kad jo nenuspaustų, kaimietis vabalėlį praleido pro šalį. Tada jis atsiklaupė ir pradėjo karštai maldauti. Su dideliu įdomumu grafas sekė šitą vaizdą. Štai jis pamatė, kai gyvulėlis ištiesė sparnelius ir nutūpė ant kairiosios. Bodo rankos. Vietininkas sučiupo nekaltą vabalėlį dešine ir

Mūsų brolis münchenietis taiso batus. Nuotr. St. Dėdelės.

taip jį suspaudė, kad šviesi kraujo juostelė nudažė jo ranką.

Tą akimirksnį griežtai pasakė grafas: „Paleiskit šitą žmogelį. Jis neturi mirti. Negalimas daiktas, kad jis būtų žmogžudys". Bodas pabalo ir baimingai ištarė: „Bet, ponas grafe, visa rodo jį kaltą esant. Ar to dar maža? Kas pagaliau kaltas?"

„Kas kaltas? Aš kaltinu tave!" sušuko grafas, „tave patį. Taip, nes akimirksnį, kada tu turėtum pasibaisėti žudymu, tu visai šaltai atėmei gyvybę nekaltam vabalėliui, atsitūpusiam ant tavo rankos."

Piktadariu apkaltintas kaimietis, žiūrėdamas mirčiai į akis, taip gailestingai pasielgė su mažučiu vabalėliu. Dažnai mano brolis man sakydavo apie tavo nedorybes, bet aš tada nekreipiau dėmesio į jo žodžius. Kai pamačiau, koks tu greitas paruošti kartuves, atsiminiau brolio žodžius. Nužudydamas nekaltą, nori savo nedorą darbą pridengti ir išvengti įtarimo. Kada pamačiau tavo niekšišką elgesį su vargšu gyvulėliu, man visai paaiškėjo, jog tu mano brolį nužudei, nes tu turėjai pagrindo jo nekęsti. Nemeluok. Tu esi žmogžudys!"

Nugalėtas Bodas suklupo ant kelių ir prisipažino nužudęs. Nusmerktojo ūkininko vietoj atsidūrė Bodas. Ūkininko prašomas grafas dovanojo vietininkui gyvybę ir jį pasodino pilies rūsyje. Nekaltą kaimietį jis paėmė sau patarėju. Nuo to laiko, — taip baigė senelė savo pasakojimą, — vadina tą vabalėlį Dievo gyvulėliu, nes jis buvo pono Dievo siųstas nekaltojo išgelbėti.

E. Schulze.

Anglės instruktorės užkandžiauja

„Profeorius Panoptikumas" Tėvynės Tunto Laužo pasirodymuose Nuotr.

Žymi viešnia.

Anglų Imperijos Vyriausioji Skautininkė lady Sommers lankė anglų zonos Pabaltijo skautes. Ji viešėjo dvi savaites atskridusi lėktuvu iš Londono. Detmoldo ir Blombergo tuntų skautės ir skautai buvo pirmieji, ją pasveikinusieji. Jos garbei suruoštas laužas. Ji pareiškė, kad esanti laiminga, galėdama susipažinti su skaučių gyvenimu ir skautavimu stovyklose. „Tegu tas bendras laužas įžiebia meilės ir draugiškumo liepsną visose tautose" — sakė savo žody ir perdavė nuoširdžius sveikinimus iš lady B. Powell. Kalbamas laužas įvyko rugsėjo 13 d. (K)

Brangios viešnios. Pasaulinio Biuro siųstosios skautininkės labai stropiai lankė ir instruktavo mūsų skautes, tuo tarpu Britų Zonoj.

Nuotraukoje viešnios su mūsų ir latvių skautininkėmis

1. Mrs. Burgin, viešnių vadovė,
2. Mr. Crookal, UNRRA-os štabo bendruomenių referentas,
3. Sktn. L. Čepienė, Britų Zonos Vadeivė.

INSBRUCK.

Vėl nuskambo skautiška daina.

Š. m. gegužės mėn. 10 d. fiksuoju lietuvių skautų vyčių įsikūrimą INSBRUCKE/Austrijoje/.

Po gan ilgo „tuščio tarpo" — mes vėl veikiam: Dr. Stasys K a i r y s, vyr. skaučių skilties skiltininkė — Aldona G r i n i e n ė, vyčių būrelio vadas Š. Vasiliauskas — taip jau išsirinkom.

Per vos mėnesį gyvenimo, tikriau kūrimosi laiką, jau daug padaryta. Turėjome visą eilę sueigų, įsigyjome nemažai uniformų, įsikūrėme viename apylinkės pušyne būklą ir jau jo atidarymą su laužu turėjome, surengėme lietuvių vaikučiams šventę ir neseniai gerai pavykusią iškylą — stovyklą, kurios daugelis brolių tautiečių tikrai galėtų pavydėti.

Tai buvo Tyroly Karenwenderio kalnuose — Hallerangeralm'e, net daugiau 2.000 m. aukšty kur sniegas vis dar pluoštais baltuoja, šalia gi gražiai žaliuoja pievos. Vakare visi, rods, 21 pas „drūtąją Ameliją" / taip vadino šios kalnų hütės šeimininkę / gėrėme pieną. Trys dienos stovyklos su visom scenom skautiškom tradicijomis — prabėgo kaip valandėlė. Beliko tik gražūs prisiminimai uolose kylančios trispalvės, maldos, himno, Marija Marija, laužų ir kiekviena proga skambančios dainos. Per trumpą laiką spėjome užkariauti visos apylinkės austrų simpatijas. Išlydint net „graudus" atsisveikinimas, ilgas mojavimas. Šaunus kalnų žygis vadovo brolio Alb. Levickio pavyko visu šimtu procentu.

Tai ne viskas. Turim jau savo tradicinę dainą su J. Songailos žodžiais ir mūsų malonaus bendradarbio dirigento Al. Kučiūno muzika.

Jau užmezgėme ryšius su austrų skautais, su Šveicarijos skautų sąjunga, laukiame specialaus įregistravimo iš Paryžiaus, laukiame likusiems uniformų.

Kaip matote entuziazmas aukščiausio laipsnio.

O mūsų eilės kasdien didėja. Jau mūsų tarpe net 40. Gaila, kad kol eina kūrimasis ir tvarkymasis, negalime priimti į savo eiles nebuvusių skautais, o tokių daug.

/Š. V./

Pusryčiai! „Tėvynės" Tunto stovykloj.

Seligenstadt

Išgelbėjo skęstantį.

D. L. K. Vytauto dr-vės 11 metų skautas Jonas Kaunas išgelbėjo savo drąsiu žygiu skęstantį brolį skautą Alfredą Zeikų. /K./

Sk. Jonas Kaunas išgelbėgęs skęstantį.

TOLKAS. Rugsejo 8 d. Tolko vietininkija suruošė įspūdingą Tautos Šventės minėjimą. Į Tolko lietuvių stovyklą, tą dieną suvažiavo daug lietuviškos visuomenės iš Schleswigo, Grumby ir k. Po pamaldų, kuriose organizuotai su savo vėliava dalyvavo skautai, iškilmės vyko, prie skautų iniciatyva pastatyto kryžiaus.

Kryžių pašventino kun. Dieninis, pasakydamas pamokslą, kuriame tarp kitko paminėjo, kad šis kryžius yra bene pirmutinis Schleswig-Holsteino lietuvių stovyklose pastatytas.

Po to įvyko skautų laužas, dalyvaujant ir svečiams, latvių ir estų skautams. Laužo programą paįvairino buv. Neuminsterio horas, ved. muz. Beinorio, padainuodamas keletą dainelių.

Vakare įvykusiam iškilmingam posėdyje, buvo pasikeista nuoširdžiom kalbom su latviais, estais ir lenkais.

Visą dieną veikė parodėlė, kurioje buvo išstatyta įvairūs lietuviški audiniai, tautinės juostos, skautiška spauda ir k. Dienos pabaigai buvo suvaidinta „Vincas Kudirka".

Bendrai šventė praėjo pakilusioj lietuviškoj dvasioj ir paliko gilų įspūdį, tiek mums, tiek svečiams: latviams, estams, lenkams ir U. N. R. R. A. atstovams.

/K. V./

183-oji draugovė Prancūzijoj.

Dar tik prieš tris mėnesius susibūrę skautai Freiburge (pranc. zona), per UNRRA Team 206, buvo pakviesti dalyvauti prancūzų skautų šventėje Strasbourge. Tokia staigmena naujai atgimusiems skautams pamatyti laisvių kraštą, pabendrauti su kitų tautų skautais.

Pasiruošimas.

Draugovėje užvirė darbas pasiruošti šiai didžiulei iškylai. Vadinasi iš užsienio į užsienį. Suruošėm paruošiamąją, kartu ir pirmąją stovyklą. Gražus Schwarzwaldas sudarė puikią aplinką. Stovyklautojai įsigijo daug praktikos, o važiuojantieji mokėsi tautinių šokių ir dainų. Keturios dienos prabėgo bematant ir

į Prancūziją.

Jau prie Reino. Muitinės formalumai. Kairiajame Reino krante suradome 15 000 prancūzų skautų. Taip pat buvo ir Afrikos kolonijų skautų, būreliai belgių, danių, šveicarių ir mažiau Prancūzijos lenkų ir 15 lietuvių.

Peržengus Reiną, pajutom malonią šeimininkų globą.

Šventė buvo surengta su pasižadėjimu gražinti į išlaisvinto krašto Strasbourgo katedrą šv. Panelės Marijos statulą. Du tūkstančiai prancūzų skautų dėl jo praliejo kraują. Ir štai šis pažadas buvo įvykdytas.

Š. m. rugpiūčio mėn 15 d. šv. Panelės statula iškilmingai buvo įnešta katedron. Katedros varpai

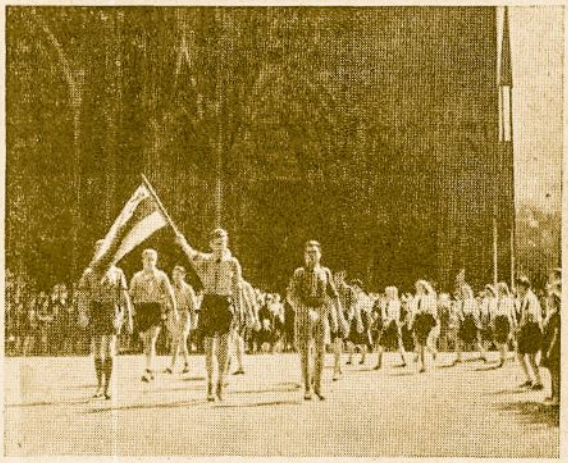

Skautų sąskrydis Strasbourge.

skelbė Prancūzijos ir Elzaso laisvę. Džiaugėmės kartu su jais, bet mūsų mintys skriejo toli ... prie Aušros Vartų. Ir mūsų skautų kraujas dar liejasi ir mes dar įnešim į Vilnių laisvės ilgesį, kurį nešiojam savo krūtinėse.

Iškilmės baigėsi. Sausakimšai prigrūstos gatvės žmonių priima 15 000 skautų eiseną. Žygiuoja belgės, mūsų penkiolikė, užpakaly lenkai, šveicarės, danės ir nesibaigiančios prancūzų skautų eilės. Mūsų pryšakyje nešama trispalvė, pirmoji išlaisvintoje Prancūzijoje. Nors kelionė smarkiai išvargino, mūsų penkiolikė žengia tvirtai. Minios lūpose Lietuvos vardas. Tai mus dar daugiau padrąsina. Užtraukiam lietuvišką sutartinę, kuri galutinai užkariavo prancūzų simpatijas. Visur valiavimai ir plojimai Lietuvai. Aparatai kartu spraksi su plojimais. Eisena pasibaigė pagerbimu žuvusiųjų už Prancūzijos laisvę.

Pro minią prasiveržia vyras ir berniukas ir bėga pas mus. Jie taip pat pabėgėliai lietuviai. Pasikeičiam adresais. Tačiau ilgiau negalėjom pasikalbėti. Tik

kitą dieną aplankėm Strasbourgo koloniją, kurioje gyvena 30 lietuvių. Mūsų atsilankymas suteikė jiems daug džiaugsmo. Jie siunčia linkėjimus visiems Vokietijos lietuviams.

Kitą dieną kilom į Vogėzų kalnus, tartum piligrimai virtinėmis kopėm į Sant Otilen vienuolyno kalną. Viršūnėje pasiekėm vienuolyną. Po kojomis tyliai bangavo Reinas. Dairėmės aplinkui po sirpstančių vynuogių kraštą.

Prancūzų skautai, norėdami įsigyti mūsų trispalvę, ar lelijėlę, ar rūtelę, siūlo dovanoti savo ženklus, Prancūzijos prisiminimui. Mūsų užrašų knygutės pilnos adresų ir įspūdžių nuotrupų. Visi nori atsilankyti laisvoje tėvynėje, mūsų stovykloje.

Spaudžiam kaires. ir keliaujam atgal. Iki pasimatymo pas mus Lietuvoje! ... ir suspausta širdim riedam į antrą Reino pusę.

Kai mėnulis sidabravo Freiburgo katedros bokštą ir gatves paliko paskutinieji praeiviai, grįžom į savąjį būklą. Parsivežėm krūtinėj naujų vilčių ir stiprybės.

Sklt. Vyt. Piliūnas.

Freiburgo skautai Prancūzijoje.

ALT-GARGE. Vasaros stovykla.

Š. m. birželio mėn. 11—15 d. d., apylinkės miške, įvyko trijų tautybių skautų stovykla. Dalyvavo Alt-Gargės 40-ji D.L.K. Vytauto D. skautų draugovė ir latvių bei estų skautų draugovės.

Stovykla įsikūrė gražioje vietoje, kurioje, kas rytas buvo pakeliamos trys vėliavos, giedant savo himnus.

Skautiško lavinimosi programoje, buvo einama: Morzė, semaforas, žygis su kompasu, kliūtinis žygis ir nakties žaidimai. Juos pravedė latvių skautų apmokymo vadovas P. Bitė.

Kiek toliau, įsikūrusioje mergaičių skaučių stovykloje, stovyklavo ir lietuvaitės skautės.

Stovykla praėjo gražioj darbo ir lavinimosi nuotaikoj, kuri daugeliui, tik pirmą kartą dalyvavusiems skautų stovykloje, davė gana gerą vaizdą apie skautų stovyklą ir paliko gražų įspūdį.

Pažymėtina, kad tarp Alt-Gargės lietuvių, latvių ir estų skautų gražiai, skautiškai bendradarbiaujama ir sugyvenama.

Anglų karių skautų sekcijos narys. Nuotr. M. Purvino.

Grevenas

Skautai gyvuoja, laužas liepsnoja.

Išlaikius egzaminus į III patyrimo laipsnį, po baimių ir kantraus kelių mėnesių kandidatavimo, pagaliau atėjo savaitė, kurioje numatyta įžodžio diena, kiekvienam skautui didelė šventė, taip išsiilgta, taip laukta. Bet kaip tyčia lija ir lija. O iškilmės turi vykti gamtoje. Ne tik skautai, bet ir visa kolonija nebekantrauja ir gyvena skautų nuotaikomis. Kad bent prasiblaivytų dangus!

Na, ir štai vieną popietę, o tai buvo rugpiūčio 29 d., nusigiedrijo dangus. Nagi pagaliau! . .

Tuojau į lietuvių butus buvo išnešiota žinia-pakvietimas: šiandien tikrai įžodis, tikrai bus laužas. Žygiuojame Josef gatve į pušyną! O kolonijos tautiečiai pasiliko susirūpinime: kaip rasti kelią? Dar pasimaišo vienas kitas skautų vadovas ir nusišypso: „Pradėkite kelionę ir rasite laužavietę." Daugiau nieko neprasitarja. Štai jiems asistuoja kelio rodyklės: riestasprandžiai žirgai, begiedą gaidžiai, plaukiančios lydekos ir ... šypsodamies atsiveja dukras ir sūnus. Popietė graži. Į jaukų pušyną sugužėjo visa lietuvių kolonija. Atžygiavo ir skautai lenkai, kurie visų buvo sutikti aplodismentais ir lauže revanšavosi dainomis.

Würzburgietės skautės. Nuotr. V. Bacevičiaus.

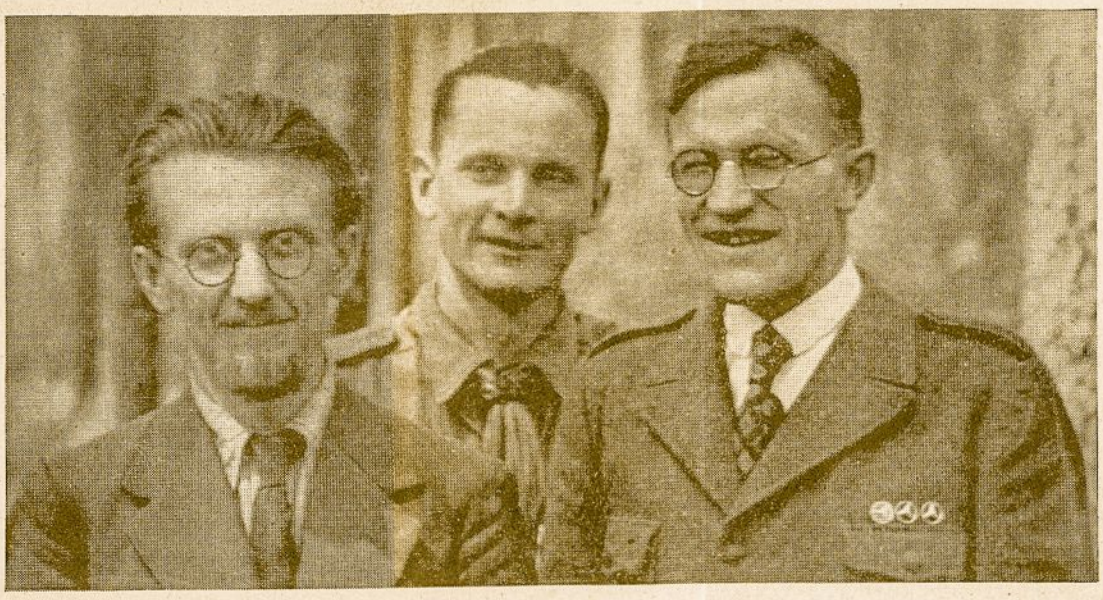

Vyriausias Skautininkas lanko Vilniaus Tunto stovyklą.

„Simano Daukanto" draugovė-iškilmių kaltininkė-pasistato palapinę. Į gamtos estradą atžygiuoja kone šimtas skautų, svečių gyvais aplodismentais lydimi.

Raportas! Trumputis tuntininko žodis, taipgi draugininko ir skautai kandidatai akivaizdoje gamtos Kūrėjo ir gausių svečių pasižada tarnauti: „Dievui, Tėvynei ir Artimui."

Aplink tylu, ramu, nuotaikinga, iškilminga. Visų skautų pakeltos dešiniosios patvirtina besiryžtančių sesių, brolių kilnų aktą didžiuoju saliutu.

Tradicinių kaklaraiščių užrišimus atlieka tuntininkas — Vytietis. Jaunučių širdys tuksi džiaugsmu, graudu ir gražu! Tik vieną kartą skauto gyvenime — šis iškilmingas pasižadėjimas!

Jau dabar visi skautai. Nebe kandidatai. Visi kaip ritieriai.

Ta proga sveikina tuntininkas, kone šimtą skautų įvedęs į šešių tūkstančių skautijos šeimą tremtyje, linkėdamas grįžti tėvynėn ir parsivežti tai, ką pelnysime tremtinio dalyje.

Sveikina UNRRA-os atstovas, komiteto pirmininkas, progimnazijos direktorius. Tai vis skautų rėmėjų širdies atgarsiai.

Pagaliau himnas, paradas ir oficialioji dalis baigta.

Ir vėl staigmena. Visų akys krypsta į vidurį, kur ratu spiečiasi skautės, skautai. Tuojau bus degamas laužas.

Tuntininkas išdalina po degtuką padegti laužui, paaiškindamas laužo užkūrimo tradiciją. Tuoj prasidėjo, laužui liepsnojant, meninė dalis. Lyg ekrane prabėgo mielas lietuvių gyvenmas: tai gyva Lietuva, su laimėjimais, džiaugsmais ir vargais bei nelaimėmis. salia ir tremtinio gyvenimas. Visus svečius pagavo lietuviška daina. Vienas pasakė: „Kas nebuvo lauže, tas nebuvo kartu su laužo dalyviais sugrįžęs į Lietuvą."

Ir taip nejučiomis atėjo vienuolikta... gaila gesinti laužą!

Dar visi skautiškų tradicijų dvasioje stiepiasi užmatyti Lietuvą, skautiškais šūkiais paleidžia raketą anapus uždangos, anapus upių, klonių, miškų, į Lietuvą! Ir svečiai ugningai pritaria: Į Lietuvą! O, Vilniau!

Dideliu ratu apsupamas gęstantis laužas, rankos kryžiuoja rankas ir melsvų liepsnelių romantikoj aidi giesmė: „Ateina naktis... Dievs yr čia".

Nenoromis skirstosi svečiai, gaubiami skautiškos dvasios ir laužo šilimos. Skautai su daina ir pakilusia nuotaika žygiuoja į koloniją.

Taip greit praslinko penkios skautiškos valandėlės!

N.

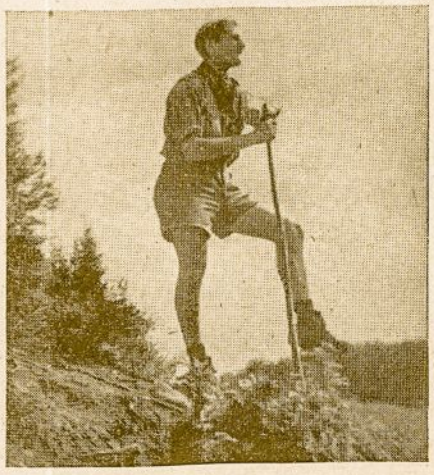

Brolis münchenietis laisvalaikiu. Nuotr. St. Dėdelės.

Dp 2229

Neumünsterio Tuntas.

Mes iš stovyklos.

Gegužės 27 d. Tolko 17 D. L. K. „Kęstučio" Dr-vės draugininko vyr. skilt. Kazimiero VAITKEVIČIAUS pastangomis buvo suruošta Neumünsterio Tunto skautams ir skautėms stovykla. Stovyklos atidarymas oficialus su svečiais ir laužu įvyko Šeštinių dienos vakare. Pati stovykla pradėjo kurtis jau gegužės mėn. 27 d. rytą. Į stovyklą atvyko stovyklauti Neumünsterio ir Flensburgo „Perkūno Dievaičio" skautai-tės. Pati stovykla buvo įsikūrusi netoli nuo Tolko, prie didelio ežero kranto, miške.

Nors stovyklaujant dienos buvo gana lietingos ir šaltos, bet skautai su dideliu užsidegimu ir liepsnojančia skautiška dvasia visa tai pakėlė ir, kiek leido sąlygos, stengėsi įsigyti daugiau skautiškų žinių kad jas vėliau panaudotų praktiškam darbui draugovėse ar skiltyse.

Stovyklaujant buvo einama programiniai skautiški žaidimai, rengiamasi į aukštesniuosius patyrimo laipsnius. Nors tankiai lietus tai kliudė, bet vakarais po darbų degdavo skautiški laužai ir skambėdavo dainos.

Į atidarymo laužą buvo atvyę vietos UNRRAos pareigūnai ir kolonijos lietuviai, kuriems prie laužo buvo parodyta skautiški žaidimai ir pasirodymai. Visi stovyklaujantieji skautai ir skautės yra ypatingai dėkingi UNRRA-oje esančiai prancūzei, kuri visa laiką stovyklaujant rūpinosi maitinimo ir kitais reikalais, be to, jos pastangomis buvo gautas iš karinės valdžios leidimas stovyklauti.

Pati stovykla buvo sutvarkyta, kiek sąlygos leido, panašiai kaip ir Lietuvoje buvusios stovyklos. Lietuviškas kryžius ir skautiškas stalas paliko gilaus prisiminimo ne tik stovyklaujantiems, bet ir svečiams. Į stovyklą kelias buvo papuoštas gana gražiais vartais

Mergaičių stovykla taip pat buvo papuošta vartais, tik ten nebuvo lietuviško rūpintojelio ir stalo, nes visas judėjimas vyko berniukų stovykloje. Stovyklaujantiejı leido skautišką laikraštėlį „Į Stovyklą", kurį redagavo s. v. vyr. skilt. VI. Morkūnas. Laikraštėlis per visą stovyklos laiką 12 dienų buvo pasirodęs du kartu. Visus laužus pravedė vyr. valt. Rupinskas ir Juras. Stovyklos kommendanto pareigas ėjo visų „senų lapinų" rinktas vyr. skilt. K. Vaitkevičius.

Taip pat stovyklos atidaryme dalyvavo danų ir estų skautai, kurie savo dainomis ir pasirodymais jaukiai nuteikė svečius. Uždarymas stovyklos įvyko birželio mėn. 8 d. Uždaryme taip pat dalyvavo UNRRA ir daugybe svečių iš apylinkių lagerių ir vietos vokiečiai. Uždarymo kalbą pasakė stovyklos komendantas ir UNRRA atstovai. Visiems skautams ir skautėms, stovyklaujantiems, buvo įteikti pažymėjimai, apie stovykloj išbūtas dienas ir pasižymėjusiems stovykloje savo palapinių sutvarkyme bei švaroj — pagyrimo lakštai. Pirmąją vietą laimėjo Tolko skautės, antrąją Flensburgo skautai ir trečią Neumünsterio skautai.

Paskutiniam laužui baigiant degti, stovyklaujantieji pasižadėjo visas savo jaunas jėgas skirti skautiškam darbui, kuris atneštų laimės mūsų pavergtai tėvynei LIETUVAI. /L./

PADĖKA.

Mūsų broliukams „Jaun. sk. dr-vės" Schwarzenbecke už 15,65 Rm. ir sktn. J. Mašiotui Scheinfelde už 50 Rm., paaukotus „Sk. Aidui", nuoširdžiai dėkoju.

Redaktorius.

Sk. vytis veda stovyklos dienoraštį.
Nuotr. St. Dėdelės.

Viršelyje: A. Zmuidzinavičiaus „Regėjimas".

Gl. 333,438